

Per què carai els polítics no poden ser generosos i sacrificar les seves ambicions personals?

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 7 de juliol de 2020
Amigues, amics,

Mira que n'hi arriba a haver de coses properes i llunyanes per preocupar; la Covid-19 només n'és una, important. Avui un fet, succeït ahir diumenge, m'ha inquietat en especial. L'extrema dreta francesa ocuparà l'Ajuntament de Perpinyà durant la pròxima legislatura municipal. Als qui el proppassat 29 de febrer vam ser en aquell multitudinari míting del Consell per la República a la capital de la Catalunya del Nord ens sembla impossible que aital desgràcia hagi esdevingut en aquella ciutat que ens va acollir amb els braços oberts. Semblava, ja des de la vigília, que tot Perpinyà fos catalanisme, Països Catalans. Bé diu la dita: les aparences enganyen. En democràcia el que compten són els vots i els demòcrates acceptem els resultats de les urnes. No com uns que tots sabem qui són que, no tan sols no n'accepten els resultats, sinó que persegueixen i empresonen els qui les posen i ataquen a garrotada sagnant els qui volen votar. Recordem l'1-0 i tota la seva vergonyosa i descarnada cua. Porres, judicis de befa, mentides, persecució i més persecució, no s'atura.

Mani qui mani a Perpinyà, la ciutat i el territori, la Catalunya del Nord, continuaran sent catalanes, part dels Països Catalans. L'horda de Le Pen no podrà desfer les terres catalanes, com no les podran desfer aquí la de Vox. Sí, un gran triomf del neofeixisme francès; ha conquerit una gran

plaça, una plaça catalana. Però no serà per sempre mentre l'altívol Canigó senyoregi terres catalanes. Al Nord, com al Principat, com a tots els Països Catalans, la història els farà justícia, com a fills que som de Jaume I, Martí l'Humà, Ramon Llull o Ausiàs March. Ara toca ser demòcrates, acceptar els resultats, però perseverant en la lluita pacífica fins a la llibertat.

El Principat ha d'encapçalar aquesta lluita assolint la independència. Nosaltres no estem tampoc vacunats contra el feixisme, però quan ens ensenyen les dents, encara que sigui per Tramuntana o per Ponent, sabem respondre amb paciència i tenacitat. Això no vol dir que no tinguem greus defectes atàvics; cal que els reconeguem perquè al final puguem guanyar. Diuen que una persona o un poble que no sap riure's d'ell mateix no és ni una persona ni un poble madur. Doncs, paral·lelament, un poble que no sap reconèixer els seus defectes, i corregir-los, no serà un poble guanyador.

L'espectacle vergonyós que estan donant els partits independentistes catalans amb les seves picabaralles és el que ens podria dur al fracàs. Catalunya, si fracassa, sabem que aniria a la ruïna, com a poble i com a comunitat de benestar. Estic segur que, una hora o altra (i que no trigui gaire), TOTS els independentistes, de partit i de no-partit, ens posarem d'acord, ja no en l'objectiu, que està clar, sinó en el camí (en diuen estratègia) per arribar-hi. Per anar pel mateix camí ens cal, no tan sols intel·ligència, sinó també gosadia, desobediència pacífica si cal i un bon tremp de qualitats personals i col·lectives.

Quant a les qualitats personals, no n'hi ha prou amb pregonar que s'és un patriota, cal demostrar-ho amb la generositat i el sacrifici. Quantes desil·lusions no ens estan portant les lluites per les poltrones, siguin el govern de la Generalitat o el control d'un partit. No crec que aquestes actituds ens ajudin a eixamplar la base. Tot al contrari; si els dits "patriotes" no abaixen els fums de les seves ambicions, encara

que siguin legítimes, no trobarem el bon camí, que és el comú. He dit ambicions legítimes, no per entrar en contradiccions sinó perquè si fossin il·legítimes no serien pròpies d'independentistes catalans. Amb això torno a remarcar que no tan sols cal generositat, sinó sacrifici, molt sacrifici. No sé ben bé que passa amb els presos polítics dins de les presons, però crec que cal escoltar el que diuen uns i altres. Tots ells i elles, han tingut i tenen temps per reflexionar i, estic segur, que quan discuteixen no es barallen com fan els de fora. Tots ells sabien molt bé què es jugaven i van tirar endavant com ho van fer els de l'exili. Per què carai (per no dir-la més grossa) els polítics que encara son defora no poden ser generosos i sacrificar les seves ambicions personals i partidistes posant pel damunt de tot Catalunya i el seu camí, ÚNIC, cap a la INDEPENDÈNCIA. Països Catalans, SÍ! Però si el Principat no dona exemple, perdrem quelcom més que la Mediterrània.

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana